

[Jørgen Tved]

Kære venner: Det korte af det lange i denne sag er, at det kan være vanskeligt at finde en grimasse, der passer til alle situationer. Det, denne dagsorden egentlig peger på, og det, den spørger om, meget beskedent – måske ikke så stilfærdigt, men i hvert tilfælde meget beskedent – er: Hvad agter man at gøre for de mere end 30.000 børn, der er noteret på en venteliste? Ingenting, var svaret. Venstre taler om en hel masse andre ting, og jeg må så erkende, at vi nok ikke danser på de samme gulve; de gulve, jeg danser på, er ikke bonede, og det er måske netop i de kredse, jeg færdes, at problemet er størst.

Jeg så den anden dag, at en anden minister fra regeringen blev meget overrasket, da han så, hvordan folk levede på Vesterbro. Men det kunne måske også være meget rimeligt, om regeringens medlemmer prøvede at sætte sig en lille smule ind i, hvordan det er at stå i den situation, at man mangler en daginstitutionsplads. Nu skal jeg ikke tage det vrøvl op, som Fremskridtspartiet kom med, blot sige, at der er ca. 700.000 mennesker om året, der i kortere eller længere tid er arbejdsløse. Skulle de trække deres børn ud af institutionerne, fordi de er arbejdsløse? Og så har jeg ikke talt om bistandsmodtagere og andre. Det er blot for at sætte tallene i relief, men jeg ved, at argumenter i denne situation ikke vil gøre noget som helst indtryk på Fremskridtspartiet. Her taler man jo, havde jeg nær sagt, som vinden blæser, og det kan somme tider være lidt stridt at høre på.

Det korte af det lange er, at vi nu har haft en debat, hvoraf det fremgår, at alt det, det radikale parti og regeringspartierne ved festlige lejligheder siger vi skal gøre for de vanskeligt stillede, gælder til Wandsbek. Hvordan vil man hjælpe de mange enlige forsørgere, som ikke kan få en uddannelse, fordi de ikke kan få passet deres unger? Har de et valg? Hvad er det for nogle valgmuligheder, man taler om? Hvad er det for en skov af muligheder? Der er jo ikke noget valg. Det er det, sagen i al sin enkelhed drejer sig om; at sige noget andet er vrøvl.

Jeg ved ikke, om det kan hjælpe at appellere til anstændigheden, det, der må være i de fleste folketingsmedlemmers rygrad, i hvert fald at optræde nogenlunde i overensstemmelse med det, man siger ved andre lejligheder. Hvordan vil man sætte ind over for dem, der har det allervanskeligst, dem, der står og skal skaffe brø-

det, men ikke kan få job, fordi de ikke kan få passet deres unger? Hvordan hjælper man dem? Tror man, de har nogen valgmuligheder? Ja, man ved det jo godt. Man kender svaret. Og som velbjærget selv kan man jo sidde og grine højt, som jeg ser Fremskridtspartiets medlemmer forlyster sig med. Netop fordi det er de svagest stillede, som her er under pisken, under åget, og som vi prøver på at hjælpe, kan man forlyste sig nede fra den side af salen. Jeg synes, det er forunderligt.

Jeg synes også, det er forunderligt, at man kan sidde her og høre, at der bare i denne by er en arbejdsløshed på 10 pct. I går deltog jeg i et arrangement, hvor alle eksperter kunne fortælle, hvor vigtigt det var, at man prøvede på at sætte ind netop for at hjælpe de svagest stillede. Og så står man her og siger efter at have hældt lidt vand ud af ørerne, at man ikke engang kan give tilslutning til noget så banalt som en handlingsplan om, hvordan man forestiller sig løsningerne. Det er vist noget af det mest pauvre, dette Folketing kan byde børnefamilierne, og dem er det ellers meget moderne at tale om.

Politiken har et stort tillæg i dag, hvor alle eksperter fortæller, hvor vigtigt det er, at vi understøtter børnefamilierne med forskellige foranstaltninger. Men så svaret? Det er kommet! Og Politiken burde måske også skrive på sin forside i morgen, at der ikke var nogen hjælp at hente til de dårligst stillede børnefamilier i Folketinget. Her ønskede man ikke engang at undersøge behovet, at undersøge, hvordan kommunen skulle leve op til bostandsloven.

Det er ikke mig, der forlanger kontrol med de dagplejehjem, som påtager sig den opgave at passe et barn. Det er faktisk lovgivningen, som den er udformet, og som jeg hverken har haft lod eller del i. Og fru Kirsten Lee, som hæver pegefingern over for andre i salen, burde måske også have sat sig en lille smule ind i, hvad der står i bostandsloven om disse forhold. Men jeg ved, det er omsonst at appellere til medlemmernes fornuft. Man har nogle holdninger, og dem må man så gå ud og præsentere for befolkningen. Jeg skal gerne medvirke til, at også De Radikales holdning bliver kendt rundt omkring, at – ja, at det var en fis i en hornlygte, har jeg jo fået at vide at jeg ikke må sige – men så, at her gjaldt argumenterne ikke, og de store ord om, at vi skal understøtte og hjælpe de dårligt stillede, gjaldt heller ikke. Ikke engang de, der